

Vršovice 7.11.2010

Pozdrav: Vítám vás v tomto společenství, ve kterém se chceme těšit z Boží přítomnosti, kdy budeme moct děkovat i prosit, kdy budeme smět přijímat Boží slovo do svých životů.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Hospodine, celým srdcem Ti vzdávám chválu, klaním se Ti před Tvým svatým chrámem, Tvému jménu vzdávám chválu za Tvé milosrdenství a z Tvou věrnost. Ž 138,1a.2

Píseň: 184

Modlitba: Pane Bože, znovu před námi otevíráš zázrak svého jednání s člověkem a my nevíme, jak poděkovat. V úžasu nasloucháme, že nejsi vzdálený, že nejsi pouhým principem, ale živým Bohem, který za námi přichází. A my smíme volat, smíme naříkat, smíme radovat a to vše před Tvou tváří, v jistotě, že Ti nejsme lhostejní a že máš pro každého z nás svoje řešení, svoji cestu, která je pro nás tím nejlepším.

Děkujeme, že toto vše před námi otevíráš v příběhu Ježíše z Nazareta. Děkujeme, že smíme věřit, že on je Tvým Synem, tím, který reprezentoval vše, co Ty nabízíš člověku. Děkujeme, že smíme věřit, že v jeho vzkříšení tato Tvá nabídka je stále živá. Že i nám a všem lidem po celém světě otevírá naději života.

Prosíme, buď tu i dnes s námi. Uč nás naslouchat, abychom nepřeslechli žádné svědectví o Tvé milosti. Amen.

Slovo dětem:

Píseň: S360

Čtení: Lk 20,27-40

Píseň: 669

Text: Job 19,23-27a

Haleluja. Kéž ti vzdají chválu, Hospodine, veškeré tvé skutky, kéž ti tvoji věrní dobrořečí, ať hovoří o tvém slavném kralování, ať promluví o tvé bohatýrské síle. Haleluja. Ž 145,10n

Zvláštní text nám vybral ekumenický lekcionář na tuto neděli z Lukášova evangelia. Stojíme nad ním trochu bezradně. Ježíš odmítá saducejský směr, který nevěří ve vzkříšení. Ne v možnost Ježíšova vzkříšení, ale ve vzkříšení jako takové. Jakoby tu Ježíš byl vtažen do sporu mezi saducey a

farizey, kterému úplně úplně nerozumíme. Přiznám se, že se cítím být mimo tento spor a že bych si dnešní text sám nevybral. A přece - když se podíváme, kam jej evangelista Lukáš ve svém spise zařadil, uvědomíme si, jak důležitý pro něj byl. Stačí se ohlédnout - časově jsme za Ježíšovým vjezdem do Jeruzaléma, za vyčištěním chrámu. A uprostřed sporů, které určuje spor o Ježíšovu pravomoc. Tedy - to, co nám i tento text říká, je, že to Ježíš je ten, který dává orientaci našemu životu, že Ježíš je ten, který nás učí a bude učit, kdo je vlastně Bůh, kterému věříme.

Technicky vzato měli saduceové pravdu, když odmítali vzkříšení jako něco, co židovský Zákon neznal. Jako něco, co je nové a proto to nepatří do správné zbožnosti. Přesto jejich přístup nesl veliké riziko. Jestliže bychom se dnes odvážili kritizovat jakýmkoliv způsobem židovskou zbožnost Ježíšovy doby, měla by tato kritika směřovat právě a především na saduceje. Jestliže někdo skutečně vzdá-li Boha člověku, pak to byli oni se svoji rutinou kolem fungování chrámu a odmítání čehokoliv nového. Ježíš byl skutečně, přes všechny konflikty, velice blízký farizeům s jejich reformní snahou, s jejich pokusem upozornit člověka, že Pán Bůh patří do všedního života každého z nich.

A právě to je přitom velice dobře starozákonní. Uvědomujeme si to i na knize Job, z níž je vybrán text na tuto neděli v ekumenickém lekcionáři. Pročítal jsem si žeči všech účastníků Jobova příběhu a člověka až mrazí, jak nelidská může být zbožnost. Jak nelidská může být teologie - mluvení o Bohu. Ano, neustále se pokoušíme nějakým způsobem uchopit a sami pro sebe si popsat, jak s námi Pán Bůh jedná, jakým způsobem a jestli vůbec jedná v tomto světě. Bez toho to nejde. Naopak, jsme povinni dělat takovou reflexi, abychom vůbec mohli o Bohu svědčit. Ale když výsledek této reflexe postavíme nad bolest druhého člověka, je zle. Nemusíme souhlasit se vším, o čem je Job přesvědčen, nemusíme souhlasit se vším, co Pánu Bohu vyčítá, ale je strhující ve svém zápase víry. Ve své tužbě po živém Bohu, po Bohu, který ho neopustí ani v bolesti a ve smrti.

„Já vím, že můj Vykupitel je živ a jako poslední se postaví nad prachem. A kdyby mi i kůži sedřeli, ač zbaven masa, uzřím Boha, já ho uzřím, pro mne tu bude, mé oči ho uvidí.“

Ježíš je v tomto ohledu tvrdý - jestli ti, kteří vědí o Bohu, nevedou lidi kolem sebe k této tužbě, jestliže nejsou schopní a ochotní ujistit, že Pán Bůh je živý a působí v lidském životě, pak selhávají, jsou špatnými správci. Jak Ježíš ukazuje v podobenství o zlých vinařích,

zakonzervování zbožnosti je samotné potom vede k odmítnutí Božího jednání. Protože ho nerozpoznají, protože jim nabourává jejich zajetý náboženský mechanismus. To je riziko Božího lidu všech dob. Že přestane počítat s živým Bohem že přestane doufat, že přestane snít o tom, co může přinést Boží budoucnost.

A tento střet přináší právě ten dnešní text z Lukášova evangelia. Máme přede očima až příliš jasně, k jakému teologickému plácání může vést neochota otevřít se Boží budoucnosti. A je typické, že se to tak jasně ukázalo právě kolem otázky vzkříšení těla. Tedy něčeho, co je pro nás tak stěžejní a zároveň tak nepředstavitelné. Saduceové si hrají s tou představou a je pro ně nesmyslná. Ježíš odpovídá velice prostě - jakkoliv zůstává na rovině argumentace protivníků. Ale to podstatné pro něj je, že základem vzkříšení je naše budoucnost u Hospodina. „Vždyť už nemohou zemřít, neboť jsou rovni andělům a jsou syny Božími, poněvadž jsou účastni vzkříšení.“ Jsou syny Božími, poněvadž jsou účastni vzkříšení.

Tedy ta otázka nezní jestli vůbec, ale jestli i my můžeme být účastni vzkříšení. Jestli život náš i kolem nás, život, ze kterého jsme často na rozpacích nebo zoufalí, může mít ještě smysl, může se proměnit. Může mít budoucnost u Hospodina.

A tady vidíme, proč bylo pro evangelistu Lukáše tak důležité umístit tento konflikt kolem vzkříšení do blízkosti Ježíšova vjezdu do Jeruzaléma a sporu o Ježíšovu pravomoc. Tím ústředním totiž nejsou pochybnosti nad vzkříšením, ale otázka, jestli věříme, že Ježíš z Nazareta byl vzkříšen. Jestli je naším Spasitelem, naším Pánem. Jestli je to On, kdo podal a stále dává pravdivé svědectví o Božím jednání v dějinách i v našem životě.

O to jde - abychom přijali toto vzkříšení. A pak se před námi neobjevuje uzavřená stavba náboženských názorů, ale skutečný život. Ten, který přinesl Ježíš. Život, ve kterém se smíme radovat, těšit se z Božích darů, z toho, že nás Pán Bůh přijímá. Ve kterém můžeme volat a doufat v Boží odpověď tak, jako Job. Život, ve kterém se smíme odvážit snít o Boží budoucnosti, věřit, že se prolamuje do tohoto světa.

Pane Bože, děkujeme, že ve víře ve vzkříšení Tvého Syna Ježíše Krista, smíme věřit, že máme u Teme místo my i každý člověk v tomto světě. Amen.

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: Ten, který „dává semeno k setbě i chléb k jídlu, dá vzrůst vaší setbě a rozmnoží „plody vaší spravedlnosti“. Vším způsobem budete obohacováni, abyste mohli být velkoryse štedří.

2Kor. 9,10a11a

Požehnání: Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi. Amen.

2K 13,13

Píseň: 685